

W zarzucie pierwszym wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zasady dotyczące kompetencji wyrażone w art. 225 WE, gdyż wydał orzeczenie co do istoty sprawy w przedmiocie jej wniosku o stwierdzenie nieważności pisma Komisji z dnia 20 lipca 2007 r., w którym nie potwierdzono możliwości skorzystania z odstępienia od pokrycia retrospektywnego należności celnych przywózowych nałożonych na odbiorniki telewizji kolorowej produkowane w Tajlandii, podczas gdy Sąd orzekł uprzednio, że rzeczony wniosek jest niedopuszczalny, z uwagi na fakt, że powyższe pismo nie może wywoływać skutków prawnych.

W zarzucie drugim wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo do obrony i popełnił oczywisty błąd w zakresie kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, gdyż, po pierwsze, oddalił jej wniosek o udostępnienie stronom wszystkich dowodów i, po drugie, orzekł, że Thomson dopuściła się oczywistego zaniedbania, w zakresie w jakim jako doświadczony podmiot gospodarczy, powinna była zwrócić się do Komisji o szczegółowe informacje co do możliwości zgłaszania odorników telewizji kolorowej produkowanych w Tajlandii jako pochodzących z tego państwa, po tym jak rozpoczęła zaopatrywanie się w kineskopy pochodzące z Korei i Malezji.

W zarzucie trzecim obejmującym dwie części, Thomson powołuje się na naruszenie przez Sąd art. 239 kodeksu celnego⁽¹⁾ dotyczącego możliwości całkowitego lub częściowego zwrotu uiszczonych przywózowych i wywózowych należności celnych lub też umorzenia kwoty długu celnego. Wnosząca odwołanie podnosi, po pierwsze, że Sąd naruszył prawo, w zakresie w jakim oddalił jej skargę badając wyłącznie przesłankę dotyczącą braku oszustwa lub zaniedbania, bez uprzedniego zbadania przesłanki dotyczącej zaistnienia szczególnej sytuacji.

Po drugie, Sąd popełnił błąd w zakresie kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, a zatem naruszył prawo uznając, że przesłanki umorzenia z art. 239 kodeksu celnego nie były spełnione. Zdaniem wnoszącej odwołanie spełniała ona wymogi ustanowione w tym przepisie, ponieważ okoliczności w niniejszej sprawie stanowiły o zaistnieniu szczególnej sytuacji, w zakresie w jakim Komisja zmieniła praktykę dokonując wykładni odpowiednich przepisów nie informując o tym w odpowiedni sposób podmiotów gospodarczych.

Thomson twierdzi ponadto, że nie miała żadnych wątpliwości co do prawidłowości jej transakcji, gdyż była przekonana, że do całej jej produkcji zastosowanie znajdzie wyłącznie jedno cło antydumpingowe, ustalone praktycznie w porozumieniu z Komisją. Nie można było zatem uznać, że dopuściła się ona zaniedbania.

⁽¹⁾ Rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Wuppertal (Niemcy) w dniu 14 grudnia 2009 r. — Dieter May przeciwko AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse

(Sprawa C-519/09)

(2010/C 80/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Wuppertal

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dieter May

Strona pozwana: AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse

Pytanie prejudycjalne

Czy pojęcie pracownika w rozumieniu art. 7 ust. 1 i ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE (= art. 7 dyrektywy 93/104/WE) [...] ⁽¹⁾ obejmuje również zatrudnionego na podstawie regulaminu służby (Dienstordnungsangestellter) pracownika podmiotu prawa publicznego, którego autonomiczne przepisy statutowe ustanowione na podstawie upoważnienia ustawy federalnej (§ 351 Reichsversicherungsverordnung) odsyłają w zakresie rozszczeń urlopowych pracowników zatrudnionych na podstawie regulaminu służby do przepisów mających zastosowanie do urzędników (tu: § 101 Beamtengesetz für das Land Nordrhein-Westfalen [ustawa prawo urzędnicze w kraju związkowym Nadrenii Północnej-Westfalii] w związku z Verordnung über den Erholungsurlaub der Beamtinnen und Beamten und Richterinnen und Richter im Lande Nordrhein-Westfalen [rozporządzenie w sprawie urlopu wypoczynkowego urzędników i sędziów w kraju związkowym Nadrenii Północnej-Westfalii])?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy; Dz.U. L 299, s. 9

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 22 grudnia 2009 r. — Deutsche Telekom AG przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-543/09)

(2010/C 80/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deutsche Telekom AG

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pozostałe strony postępowania: Go Yellow GmbH i Telix AG

Pytania prejudycjalne

Czy art. 25 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zezwala on państwom członkowskim na zobowiązanie przedsiębiorstw przydzielających numery telefonu abonentom do udostępnienia danych abonentów, którym przedsiębiorstwa te nie przydzieliły same numerów telefonu, w celu zapewnienia publicznie dostępnych usług biura numerów i spisów abonentów, o ile przedsiębiorstwo to takie dane posiada?

Jeżeli na poprzedzające pytanie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 12 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że nałożenie powyższego obowiązku przez krajowych ustawodawców zależne jest od udzielenia przez innych operatorów telefonicznych lub ich abonentów zgody na przekazanie danych albo przynajmniej od niewyrażenia przez nich wobec tego sprzeciwu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 201, s. 37.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen Sad (Najwyższy Sąd Administracyjny) (Bułgaria), w dniu 23 grudnia 2009 r. — Aurubis Bălgaria przeciwko Nachalnik na Mitnitsa — Sofia

(Sprawa C-546/09)

(2010/C 80/16)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Varhoven administrativen Sad (Najwyższy Sąd Administracyjny)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Aurubis Bălgaria AD

Strona pozwana: Nachalnik na Mitnitsa — Sofia (naczelnik urzędu celnego Sofia)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 232 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny powinien być interpretowany przez sądy krajowe w ten sposób, że organy celne mogą pobierać odsetki za zwłokę od kwoty dodatkowych długów celnych jedynie za okres, który następuje po zaksięgowaniu, powiadomieniu dłużnika i upływie terminu wyznaczonego przez organ celny na zapłatę dodatkowych długów celnych na podstawie art. 222 ust. 1 lit. a) rozporządzenia?
- 2) Czy art. 214 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, wobec braku odnośnych przepisów w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92, należy interpretować w ten sposób, że organy krajowe nie są uprawnione do pobierania odsetek wyrównawczych za okres pomiędzy pierwotnym zgłoszeniem celnym i retrospektywnym zaksięgowaniem?
- 3) Czy przepisy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny i rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającym przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 należy interpretować w ten sposób, że wobec braku przepisów krajowych, które w przypadku retrospektywnego zaksięgowania wyraźnie przewidują podwyższenie ceł lub inną krajową sankcję w wysokości kwoty, która zostałaby pobrana jako odsetki za zwłokę za okres pomiędzy powstaniem długu celnego i retrospektywnym zaksięgowaniem, prawo wspólnotowe nie zezwala sądom krajowym na dokonanie takiego podwyższenia lub na wymierzenia takiej sankcji?